

Posudek diplomové práce Katolická teologická fakulta University Karlovy v Praze

Název práce: **Problematika cudu w religiích pozachrześcijańskich**

Autor práce: **Piotr Adamczyk**

Vedoucí práce: Dr. Bohdan Pelc

Katedra: fundamentální a dogmatické teologie

Studijní obor: Katolická teologie

Oponent: doc. Dr. Mireia Ryšková Th.D.

Akademický rok: 2006-07

Dne: 1. 6. 2007

Piotr Adamczyk si pro svou diplomovou práci vybral téma z oblasti fundamentální teologie, a to otázku hodnocení zázraku v různých náboženstvích. Práci rozdělil na 5 hlavních kapitol: v první se zabývá obecnou charakteristikou zázraku z křesťanského hlediska, při čemž zvláštní pozornost věnuje pojetí zázraku u sv. Augustina a sv. Tomáše Akvinského. Tato kapitola uvádí dobře do problematiky vývoje náhledu na zázrak v křesťanství, zejména v katolické církvi, vymezuje jednotlivá možná pojetí. Autorovi se podařilo vyhnout zúženému pohledu na zázrak pouze jako skutečnosti přesahující možnosti přirozeného řádu, resp. přírody, a zdůraznil chápání zázraku jako Božího zásahu do dějin člověka a světa především z hlediska jeho smyslu a významu pro spásu. To mu umožnilo otevřený přístup k hodnocení zázračných jevů v jiných náboženstvích.

Druhá kapitola je věnována zázrakům v tradici křesťansko-židovské, tj. zázrakům popisovaným v bibli. Tady bych byla považovala za užitečné zabývat se konkrétněji biblickými texty vyprávěcími o zázraku alespoň modelově. Také by se hodilo poznamenat, že vyprávění o zázracích a divotvůrcích v židovském kontextu existují i v mimobiblických textech (např. Talmud, Josephus Flavius) a samozřejmě i v dalších křesťanské literatuře.

Třetí kapitola se zabývá zázraky z hlediska etnických náboženství (zázraky v antice, zázraky králů, šamanů a jogínů, zázraky magicko-mytické). Předpokládám, že toto rozdělení autor převzal, jinak mi nepřipadá zcela logické. Zdá se mi, že z kontextu poněkud vypadávají zázraky, které jsou připisovány křesťanským panovníkům.

Ve čtvrté kapitole se Piotr Adamczyk věnuje zázraku v buddhismu (i těm, které jsou připisovány samotnému Buddhovi, byť on sám se za divotvůrce nepovažoval) a v páté kapitole zázrakům v islámu (podobně jako s Buddhou se to má i s Mohamedem).

Autor celou problematiku pojal rozumně, především s religionistického hlediska, které doplňuje hodnocením z pozic fundamentálně teologických. V celé práci je citelná snaha po kritickém zvážení, rozlišení a přiznání možnosti, že i mimo křesťanství (židovství) jsou zázraky v pravém slova smyslu možné, neboť Boží moc nezná překážek. Bůh není omezen ve své lásce k člověku a ve své snaze o jeho záchranu.

Práci považuji za poctivou; autor prokázal, že umí pracovat s literaturou a formulovat samostatně závěry. Přesto by se slušelo, aby nepracoval jen se sekundární literaturou, ale více i s primárními zdroji (texty Augustinovy, sv. Tomáše Akvinského, biblické texty, Korán, antická vyprávění o zázracích apod.), neboť jsou dostupné. Považovala bych také za prospěšné, kdyby byl autor věnoval pozornost (jednu kapitolu) problematice zázraku jako „historické“ skutečnosti a jeho literárnímu zpracování. Jak lze odlišit skutečnost historickou od čistě literární? Jak hodnotí autor legendy o světcích? Existují zázraky i dnes? Jak se hodnotí (jaká jsou kritéria)? Vyskytují se zázraky dnes i jinde než v křesťanském kontextu?

Práce má charakter především popisný, tím, že nepracoval autor s primárními zdroji, připravil se o leccaké zajímavé objevy.

Práci doporučuji k obhajobě s hodnocením velmi dobře.